2016. 2.(3.) szám

Ösvény

Keresztény magazin a fiataloknak

Az aratás Ura

Vágyódás a kert után

Az Isten, az Egyház a szerelem és én

Ördögűzés

Interjú Kiss Ulrich jezsuitával

Tartalomjegyzék

Beköszöntő 3
Az élet túl rövid ahhoz, hogy félrelépj.....5
Közel-távol.....6
Az Isten, az Egyház a szerelem és én.....8
Gyermekkönyv felnőtt szemmel.....11
Ördögűzés.....12
Interjú Kiss Ulrich jezsuita szerzetessel.....14
Végig vezetett *(tanúságtétel)*.....15
Vágyakozás a kertbe 17
Az első parancsolat.....18
Rémálom.....20
Ferenc pápa: *Hol keressük az Urat?*.....22
Angyalok 2. 23

Kedves Olvasóink!

Az Ösvény magazin működtetéséhez szükségünk van az Önök támogatására! Az adományaikat a következő számlaszámon fogadjuk:
A számlaszám neve: Ösvény Magazin
A bankszámlaszám:
11711041-21107102 (OTP Bank)
Meghirdetjük a támogatói fokozatokat, melyekről oklevelet adunk:
Az Ösvény magazin
GYÉMÁNT FOKOZATÚ támogatója: 20 000,-Ft
ARANY FOKOZATÚ támogatója: 15 000,-Ft,
EZÜST FOKOZATÚ támogatója: 10 000,- Ft
BRONZ FOKOZATÚ támogatója: 5 000,-Ft

Céges adományozás esetén igazolást tudunk adni.
A nagylelkű támogatásaikat Isten fizesse meg!

A szerkesztők közössége

Ösvény - Katolikus magazin a fiataloknak

Főszerkesztő: Endrédy Balázs
Kiadó/Felelős kiadó: Szirt Ádám
Készítette: Mihályi Anikó
P. Kovács Ervin Gellért O.Praem
P. Kiss Ulrich SJ
Vásárhelyi Luca
Makk János
Jábor Máté
Szili Klaudia
Scheuring Dávid
Binder Anita Fruzsina
Kovács Cecília
Nyelvi lektor: Dr. Kemény Gáborné
Teológiai szakértő: P. Ádám Miklós
Spirituális támogatók: P. Gyetván Gábor
P. Hodász András
P. Virth József OFMCap
P. Fekete László András OFM
Fr. Balázs Ákos Jeromos OFM
Nyomás: Visit Kft.

ISSN 2498-6151

Az Ösvény magazin elérhetőségei:

Székhely: 1196 Budapest Mészáros Lőrinc utca 107.
Honlap: www.osvenymagazin.hu
E-mail cím: info@osvenymagazin.hu

Képek forrása:
1. oldal: https://viviannuo.files.wordpress.com/2013/04/20130420-215112.jpg
2.-3. oldal: Velicsek László Miklós
4. oldal: https://i.ytimg.com/vi/ogAWvTlF-1A/maxresdefault.jpg
5. oldal: https://www.thestar.com/content/dam/thestar/life/2013/10/31/be_cautious_in_online_dating_especially_with_international_love_interests_ellie/online_love.jpg
6. oldal: https://www.joy.hu/data/cikk/45/45241.jpg
7. oldal: http://tango.image-static.hipwee.com/wp-content/uploads/2016/02/21-1.jpg
8. oldal: http://img2.indafoto.hu/9/9/124339_2a511f83cf2dd20b017ae99136a-a4729/16754743_028e2a71268bb8deb25d81312d591cb0_xl.jpg
9. oldal: http://www.superiorwallpapers.com/love/a-red-heart-made-of-many-matches, https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/1/1d/Andrey_Ruble-v_-_%D0%A1%D0%B2._%D0%A2%D1%80%D0%BE%D0%B8%D1%86%D0%B0_-_Google_Art_Project.jpg
10. oldal: https://s-media-cache-ak0.pinimg.com/736x/8e/08/e0/8e08e019a424268b724c85784f-5b708a.jpg, Pólya Viktor/Ciszterencia
11. oldal: Ösvény magazin/Binder Anita
12. oldal: http://rewrite.origos.hu/s/img/i/1407/20140707ordoguzes3.jpg
13. oldal: http://movienews.ro/reviews/wp-content/uploads/2011/03/rite2.jpg
14. oldal: https://ulrichblog.files.wordpress.com/2012/01/kissulrich.jpg
15. oldal: http://sathiyamweekly.com/wp-content/uploads/2014/10/iii.jpg
16. oldal: Ösvény magazin/Binder Anita, http://www.tributecommunities.com/tribute-tv/images/clouds2.jpg
17. oldal: http://www.magic4walls.com/wp-content/uploads/2014/03/lake-house-nature-boat-pond-reflection-photo-hd-wallpaper.jpg
18. oldal: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/e/e6/Mount_Moses.jpg
19. oldal: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/5/5d/Starbuck_Community_Church.jpg
20. oldal: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/a/ae/1A_line_train_at_Brussels_Park-Parc_Metro_station.jpg
21. oldal: http://images.christianpost.com/full/68262/pope-francis-wears-a-sheep.jpg
22. oldal: http://i.huffpost.com/gen/1548144/thumbs/o-POPE-FRANCIS-900.jpg?1
23. oldal: http://i.huffpost.com/gen/1548144/thumbs/o-POPE-FRANCIS-900.jpg?1
24. oldal: http://wallpapershome.com/nature/water/sea-ocean-water-sunset-sunrise-sun-wave-601.htm
Makk János Az élet túl rövid, hogy félrelépj című cikkének forrásai: osvenymagazin.hu/forrasok

A következő szám lapzártája:
2016. augusztus 1.
Az online megjelenés: 2016. szeptember 1. A papír alapú megjelenés egy héttel később történik a nyomdai munkák időigénye miatt.
Kérjük, hordozzanak bennünket imáikban!

Kedves Olvasók!

Szirt Ádám

Az év talán legjobban várt évszakába csöppentünk pár nappal ezelőtt. Persze nem mindenkinek jelenti a nyár ugyanazt. Vannak, akik a pihenést, nyaralást, szabadságot, bulikat, utazást, a Balatont látják a szemük előtt a szót hallván. Annál jobb a szabadság, minél inkább megdolgoztunk érte. És ha már megdolgoztunk érte, akkor élvezzük is ki, mert szükségünk van a pihenésre. Szükség van a szórakozásra, bulizásra, társaságra. De ezeket mindig méltósággal tegyük. Hajlamosak vagyunk ezen időszak alatt megfeledkezni Istenről, pedig Ő nem feledkezik meg rólunk. Gondoljunk Rá, és szórakozzunk, udvaroljunk, bulizzunk, de úgy, hogy ne legyen szégyenkeznivalónk előtte.

Mi innen a szerkesztőségtől kívánjuk mindenkinek, hogy tartalmas, élményekben gazdag nyara legyen, de ha valaki tartalmas kikapcsolódásra vágyik, akkor neki ajánljuk az Ösvény harmadik számát. Igyekeztünk a cikkek terén idomulni a nyárhoz és az ezzel járó témákhoz. ■

Az élet túl rövid ahhoz, hogy félrelépj

A társkereső oldalakról keresztényi szemmel

Makk János

Nem lehet örökké szerelmesnek lenni – dőltem hátra a laptop előtt, és barátnőmmel folytatott, órákig elnyúló vitánkra gondoltam. Aztán az egeremért nyúltam, ugyanazzal a mozdulattal felhajtva a gép képernyőjét. Huh, egy kis fegyverszünet – gondoltam magamban, megtörölve a homlokomat. Ideges voltam. Ha pedig ideges vagyok, megvan az a rossz szokásom, hogy megnyitom a böngészőt, és össze-vissza kattintgatok a különféle politikai hírek és a személyes üzenetek között. Gyűjtöm a benyomásokat, hogy elfeledhessem feszültségem okát.

Így volt ez azon a péntek délutánon is. Csak ugráltam villámsebesen az oldalak között, és ki akartam verni a fejemből, mennyire megcsúfoltam szívemben azt a gyönyörű dolgot, amelyet szeretetnek neveznek. Aztán egyszerre hopp, egy felugró ablak villant elém: Az élet túl rövid, hogy ne lépj félre! Ledermedtem. Ez micsoda? Valamiféle válasz a szerelmi „csalódásomra”?

Nos, ez a viszony.hu társkereső oldal reklámja volt. Azé az oldalé, amelyik kifejezetten házasoknak és párkapcsolatban élőknek kínál félrelépési lehetőséget, de emellett még alaposan meg is indokolja, miért lesz valaki boldogabb attól, ha megcsalja a partnerét.

Talán némelyeket felháborítana egy ilyen hazugságra, emberek szétszakítására épülő üzleti modell, engem sokkal inkább elgondolkodtatott. Ez ugyanis egy igen látványos tünete annak a folyamatnak, amelyet demográfiaórákon és családpolitikai workshopokon ismertetnek. Azaz: hogyan alakulnak át a kapcsolati modellek a posztmodern individualizmusban.

Felbomlottak a párkapcsolati minták...

Ebben a modernitás utáni világban ugyanis már sorra lazulnak fel és tűnnek el az olyan normák, amelyek a fiatalok párkapcsolatainak utat mutatnának. Az egymáshoz való közeledés miként je már egyáltalán nem egyértelmű. Egyszerűen nincsenek arra mintáink, milyen körülmények között illik találkozni, hogyan közeledjünk egymáshoz, és mit kell megbeszélnünk, mielőtt belelépnénk a kapcsolatba.

Régen megvoltak a közösségi terek, a megszólítási formák, a minimális vallási-értékrendbeli kritériumok és a társadalmi osztályok határvonalai. Ezekből talán a mi kis keresztény szubkultúránkban fellelhetünk még némi maradékot, de általános életérzés, hogy nem sokáig őrizhetjük őket.

Talán blogbejegyzésekből és a jelen cikkhez hasonló, félig tudományos írásokból kaphatunk még némi benyomást, tájékozódhatunk ilyen témákban, ám ez korántsem elegendő ahhoz, hogy eligazodjunk a szakirodalom által kapcsolati piacként emlegetett párkereső labirintusban. A rossz hír pedig az, hogy más eszköz az internet ismeretterjesztésén túl nem nagyon áll rendelkezésre, hiszen hogyan kaphatnánk megszívlelendő tanácsot abban az országban, ahol 37 ezer házasságkötésre 20 ezer válás jut évente.

Aki megfelelő párkapcsolatra vágyik, előbb-utóbb óhatatlanul szembetalálkozik a példákkal, amelyek bemutatják, hogy a fenntartható párkapcsolattal végződő ismerkedés igen ritka a fiatalok között. Mondhatni, hogy többnyire talán csak Pál Feri elméleteiben létezik ilyesmi. A helyzet pedig riasztó gyorsasággal romlik, hiszen míg 2001-ben 180 ezer 40 év alatti egyedülálló magyar ember volt, 2011-re ez a szám 280 (!) ezerre nőtt, miközben a gyermekek száma csök-

kent ebben a körben. Az egyedülállók növekvő száma arra utal, hogy a magyar kapcsolati piacon valami nagyon rosszul működik.

...és a társkereső oldalakhoz fordulunk,...

Ezzel kapcsolatban sok mindenről lehet beszélni a társadalmi terek bezáródásától a szinglikultusz forradalmáig, én azonban egy aspektust emelnék ki, az információs társadalom hatásait. Egy Tárki WIP kutatás szerint az átlagos 14-30 éves fiatal könnyebbnek találja az internetes, mint a személyes ismerkedést. Az a magyar pedig, aki aktívan internetezik, 26 százalékban használja is a társkereső oldalakat. Ebből könnyen levonhatjuk a következtetést: a virtualitás már a kezdetektől része romantikus kapcsolatainknak, holott ezek elméletileg éppen a személyességre kellene, hogy épüljenek.

A személyesség hiánya azonban olyan magától értetődő kockázatokat rejt magában, amelyek alapjaiban áshatják alá a társkereső oldalon induló viszonyokat. Egy, a Wisconsin-Madison Egyetem kutatócsoportja által végzett felmérés szerint a társkereső oldalakon regisztráltak 81 százaléka hamis adatokat közöl magáról. Ezt figyelembe véve talán nem is véletlen, hogy szignifikánsan nagyobb valószínűséggel lesz szakítás az ilyen kapcsolatok vége, mint a hagyományos, személyes úton elkezdetteké – ez pedig már a Michigan Egyetem egy kutatásából derül ki.

A társkereső oldalakon elindult párkapcsolatok kudarcában azonban nem csupán az játszhat közre, hogy a virtuális profilok megbízhatatlanok, hanem az is, hogy Magyarországon az ilyen szolgáltatásokat főként alacsonyabb képzettségűek használják, akik arányaiban gyakrabban egyedülállók. Ez pedig önmagában alacsonyabb sikerességet feltételez, hiszen egy magyar kutatás arra jutott: az emberek vagy magukhoz hasonló, vagy pedig maguknál jobb végzettségű partnert keresnek.

Ha ilyen komoly kockázatokat rejt az online társkeresés, miért fordulunk mégis a társkereső oldalakhoz? A Médiakutató egy mélyinterjús kutatása arra jutott, hogy a baráti kör bezárulása és az ismeretségszerzési lehetőségek hiánya miatt. Az élet sodrásában sokan eljutnak oda, hogy a kapuzárási pánik internetes megoldás felé sodorja őket, és persze a világháló gyors, felszínes ismerkedést tesz lehetővé, ez pedig jelentősen lerövidíti a párkeresésre fordított értékes időt.

...de áldozatot hozni nem akarunk.

És valóban! Az értékes idő itt a kulcsfogalom. Máig visszaemlékezem azokra a mondatokra, melyeket egy rendkívül tapasztalt pap ismerősöm mondott: rengeteg idő, legalább 10 ezer óra beszélgetés kell egy kapcsolatnak ahhoz, hogy ténylegesen építeni lehessen rá. Mégis, aminek leginkább híján vagyunk, az éppen az idő.

Éppen ezért minél gyorsabban, minél több társat ki akarunk próbálni, viszonyból viszonyba lépünk, hogy mihamarabb rátaláljunk az „igazira". A 20-29 éves korosztályban például az élettársi kapcsolatban élők közel 60 százaléka nem akar házasságot kötni jelenlegi partnerével, ami arra utal, hogy amit akarunk nem más, mint a kapcsolati piac csúcsterméke, amelyet a legjobb ár-érték arányban akarunk megszerezni. Hétköznapi nyelven: minél jobb párt akarunk, minél kevesebb ráfordított idő, energia és hűség árán.

„Miért költenétek, és miért serkentenétek fel a szerelmet, mígnem ő akarja?" (Énekek éneke 8,4) A Biblia elég egyértelmű a párkapcsolatot illetően: életre szóló döntésről és hűségről van szó, egy olyan kötelékről, amely tartós támaszt nyújt mindkét félnek. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen kapcsolati modellt nincs időnk felépíteni, ha folyton a nagy Ő-t keressük, akit szerintünk megérdemlünk.

A keresztényi képbe tehát igen nehezen illenek bele a társkereső oldalak, már, ha egyáltalán beleillenek. A viszony.hu-hoz hasonlóak azonban, amelyek röpke szerelmi kalandokat kínálnak mintegy alternatívaképpen az életre szóló kapcsolatokkal szemben, semmiképpen nem elfogadhatók. Hiszen, ha életünk társával akarjuk leélni azt az időt, amely jut nekünk felnőttkorunkban, akkor minden futó kapcsolat nettó veszteségnek számít. Az élet túl rövid a félrelépéshez, ez pedig nemcsak a házasságra, de a párkeresésre is vonatkozik.

Persze ez még nem jelenti azt, hogy egyenes út létezne bárki számára a lelki társhoz, a kacskaringók törvényszerűek, önismeretre és némi szerencsére is szükség van az út során. De addig is, amíg a beteljesülés bekövetkezik, ne felejtsük el: az egyedüllétben az a felszabadító, hogy még így is mindig van velünk valaki. Valaki odafent.

Közel-távol

Folytatjuk a párkapcsolatról szóló sorozatunkat. Ebben a számban a szerző a közel-távol problémájával foglalkozik.

Scheuring Dávid

Korábbi cikkünkben az elköteleződésről volt szó, ami a szoros kapcsolatoknak része, mondhatnám feltétele. Korunk egyik nagy nehézsége, hiszen sokan úgy próbálnak szoros és meghitt emberi kapcsolatokban élni, hogy közben nem köteleződnek el. Elköteleződés nélkül meghitt élményeink lehetnek, az intimitás szépségeit is átélhetjük, de bensőséges kapcsolatra ne is számítsunk.

Sokszor nem is olyan könnyű ismerni azokat, akik közel vannak. Pont azért, mert nagyon közel vannak. *„Innen eltávozva saját városába ment. Tanítványai elkísérték. A következő szombaton tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és csodálkozva mondogatták: „Honnét vette ezt? Hol tett szert erre a bölcsességre? És a csodák, amiket kezével végbevisz! Nem az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? S ugye, nővérei is itt élnek közöttünk?” És megbotránkoztak rajta. Jézus erre megjegyezte: „A prófétának csak hazájában, rokonai körében, a saját házában nincs becsülete.” S nem is tehetett ott csodát, csupán néhány beteget gyógyított meg, kézrátétellel. Maga is csodálkozott hitetlenségükön.”* (Mk 6, 1-6) Názáreti fellépésekor Jézussal kapcsolatosan is éppen azok, akik látták Őt felnőni, látták Őt ifjúnak, fiatalembernek, látták Őt a teljes emberségében, azok nem ismerték fel az ő nagyságát. Éppen ellenkezőleg: firtatták azt.

Úgy tűnik, hogy az emberi természetünkhöz hozzátartozik az a veszély, amire vigyáznunk kell, hogyha valaki túl közel van hozzánk, és mindennap látjuk és halljuk, akkor valóban nap mint nap találkozunk, de nem vele, hanem a róla alkotott véleményünkkel. Minél többször találkozunk valakivel, minél természetesebb a vele való viszonyunk, annál jobban elmélyül bennünk, nem az hogy ő ki, hanem, hogy mit gondolunk róla. Hogyan vélekedünk róla, hogyan látjuk őt. Akivel valójában sűrűn találkozunk, az a saját véleményünk, a saját ítéletalkotásunk, a saját látásmódunk, a saját gondolkodásunk. Azzal vagyunk nap mint nap, s egyre kevésbé talán ővele.

Azt mondjuk, persze, mert te ilyen vagy, persze ismerlek téged, persze mi másra számíthattam volna. Közben nem is látjuk a másikat. Mivel találkozunk? A saját rossz szándékunkkal, a saját előítéleteinkkel, és aztán ettől nagyon boldogtalanok leszünk. Hát nem csoda! Mert a rossz szándék még boldoggá senkit

„Milyen kivételes kincs az, ha mi magunk vagy mások olyanná tudnak lenni egy beszélgetésben, találkozásban, egy kapcsolatban, hogy nem magukat keresik a velünk való viszonyukban, hanem tényleg ránk kíváncsiak. "

sem tett! Ráadásul ez a sajátos negatív megközelítés nem is tudatosul bennünk, mert azt mondjuk, hogy egyszerűen te ilyen vagy.

Azok tudnak boldogan együtt élni, akik merik a társukat fizikailag távol engedni, és akik maguk is mernek távol kerülni amellett, hogy mindennap újra és újra úgy döntenek, felfedezik, meghallgatják a másikat, befogadják a szívükbe. Igazán rá figyelnek, kiengedik a „skatulyából". Persze ehhez bizalom és a már említett elköteleződés szükséges. Hiszem azt, hogyha többek között ezek is megvannak, akkor lelkileg nem lehet eltávolodni egymástól.

Az életben gyakran tapasztaljuk azt, hogy néha csak egy-egy veszteség tárja fel számunkra, hogy valaki, aki nagyon közel volt hozzánk, mennyire fontos is volt. Ha valaki nagyon közel van hozzánk, még ha az életünk múlik is rajta, annyira természetessé tud válni, hogy már nem is látjuk.

Milyen kivételes kincs az, ha mi magunk vagy mások olyanná tudnak lenni egy beszélgetésben, találkozásban, egy kapcsolatban, hogy nem magukat keresik a velünk való viszonyukban, hanem tényleg ránk kíváncsiak. Óriási emberi teljesítmény! Nem is mindig sikerül. És az is mekkora kincs és ajándék, mikor beszélgetünk valakivel és azt fedezzük föl, hogy ő nem a felszínre reagált, hanem látott bennünk egy mélyebb valakit, és erre a mélyebb önmagunkra ő rálát, és ahhoz is tud szólni, és arra is tud választ adni. Tud törődni ezzel a mélyebb önmagunkkal. Egészen felszabadító tud lenni, amikor egy kemény munkanap vagy tanítási nap után rosszul érezzük magunkat, sok minden összecsapott a fejünk fölött, és szavaink nélkül is tudja a másik, hogy mire van szükségünk, egy jó szóra, bátorításra, ölelésre. Annak ellenére, ahogy megismert minket, és ahogy a felszínen megmutatkozik, igazából az van bennünk ott legbelül, hogy: „Gyámoltalannak érzem magam, jól esne, hogyha megölelnél." És Ő tudta, megérezte. Csodálatos érzés! Mi mindannyian sokkal többek vagyunk annál, mint ahogyan észrevétlenül azt általában az egymásról alkotott vélekedésünkben tudatosítani szoktuk, legyen szó akár a legtartósabb vagy a távolabbi kapcsolatainkról.

Felfedezésre vár valaki, aki közel van! ■

Az Isten, az Egyház, a szerelem és én

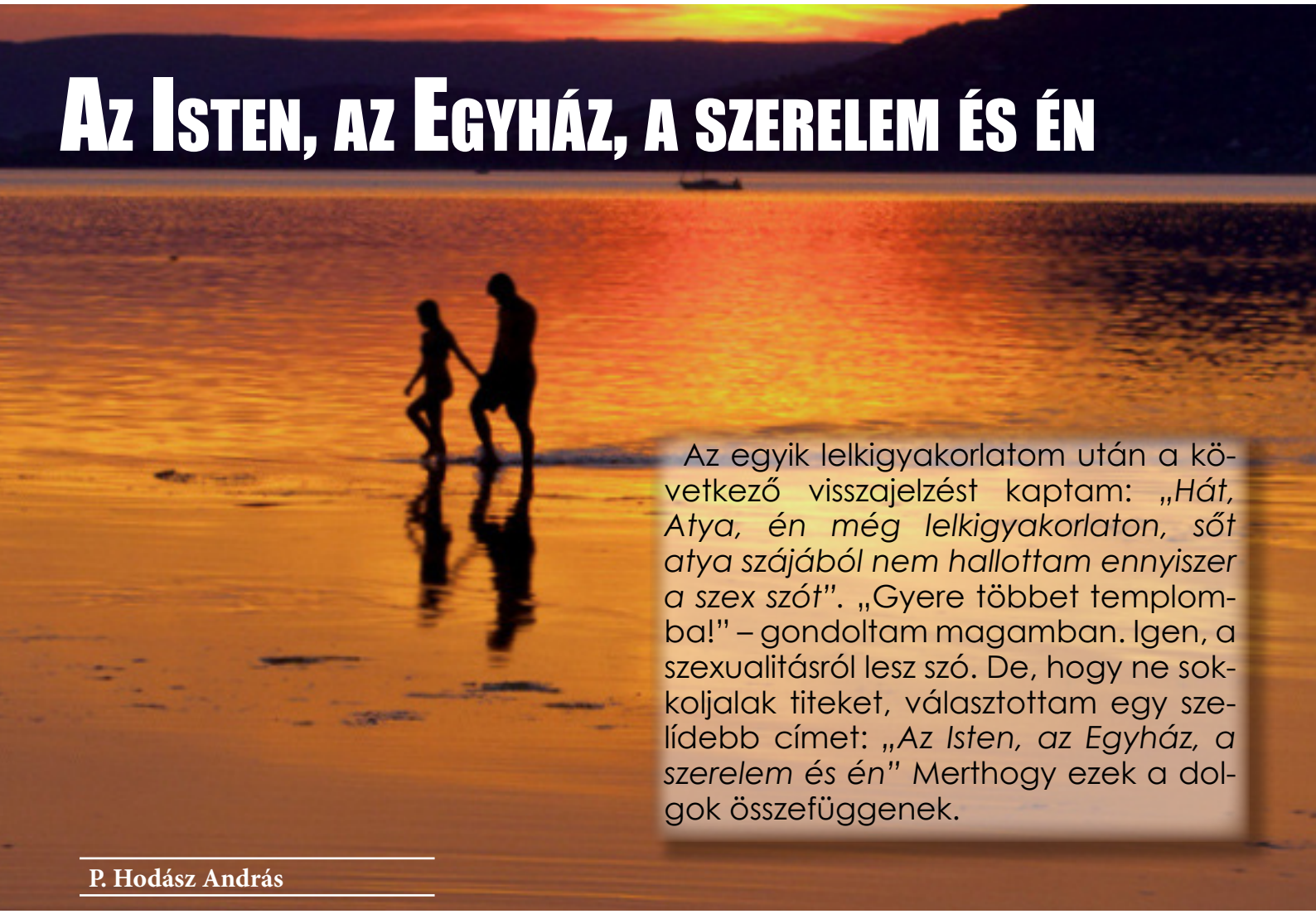

Az egyik lelkigyakorlatom után a következő visszajelzést kaptam: „*Hát, Atya, én még lelkigyakorlaton, sőt atya szájából nem hallottam ennyiszer a szex szót*". „Gyere többet templomba!" – gondoltam magamban. Igen, a szexualitásról lesz szó. De, hogy ne sokkoljalak titeket, választottam egy szelídebb címet: „*Az Isten, az Egyház, a szerelem és én*" Merthogy ezek a dolgok összefüggenek.

P. Hodász András

Amikor először találkoztam azzal a jelenséggel, hogy az Egyház szexuális tanítása kihívásként jelentkezik a világ számára, és felkelti az emberek figyelmét, az 2000-ben volt. Ekkor készült a tablóképem a Szent Imre Gimnáziumban. Elmentünk a fotóshoz, beléptünk az ajtón, mi, ciszterci diákok, ahol egy felvágott nyelvű hölgy fogadott minket. Ránk nézett, és ez volt az első mondata: „*Gyertek, Ti katolikusok! Szabad-e a lányokat ágyba vinni?*" Na, mondom, ez a legfontosabb kérdés a számodra, jó. A fotó persze azért elkészült. Ezután egyre többször tapasztaltam, hogy sehol sincs akkora interferencia az erőben, mint amikor az Egyház kiáll, és a szexualitás témájában megnyilatkozik. Természetesen éppen ezért a szemináriumban sokat beszéltünk erről, dogmatikus, morális és sok egyéb szempontból is. Nekem a kedvenc mondatom az volt, amikor egy öreg atya eljött hozzánk lelkigyakorlatot tartani, és azt mondta: „*Kedves fiatal Atyák! Arra vigyázzatok, hogy majd, ha nőket, lányokat lelkivezettek, a lélek halhatatlanságától el ne jussatok a test feltámadásáig!*"

Ezt én természetesen igyekszem megfogadni. Később elkezdtem kutatni, hogy mi az, amit az Egyház tanít a szexualitásról, s amit tanít, azt miért tanítja, és arra a fantasztikus felfedezésre jutottam, hogy amikor az Egyház a szexualitásról beszél, akkor igazából Isten belső életének titkát és a teremtés misztériumát szemléli. Hadd magyarázzam el, hogy van ez!

Történt 1968-ban valami, amiről bizonyára mind hallottatok: egy globális, szexuális forradalom tört ki, aminek során a szexuáletika és a szexuális viselkedés területén a legtöbb tabut elengedtük. Ez egy hosszú folyamatnak a része volt. Ennek a folyamatnak a jelentőségét két híres ember fedezte fel. Ők azok, akik meglátták, hogy érdemben foglalkozni kell a jelenséggel, mert a világot, a világ társadalmi életét alakítja. Az első, akit megemlítek nektek Szent II. János Pál pápa, a második Hugh Hefner, a Playboy magazin alapítója. Ők ketten felismerték, hogy történelmi eseménynek vagyunk a tanúi, és reagáltak rá. Hugh Hefner reakcióját talán jobban ismeritek, de mit tett a Szentatya?

„arra a fantasztikus felfedezésre jutottam, hogy amikor az Egyház a szexualitásról beszél, akkor igazából Isten belső életének titkát és a teremtés misztériumát szemléli"

Engedtessék meg, hogy most idehozzam lerövidítve azt a néhány gondolatot, amit Szent II. János Pál négy éven keresztül az audienciai beszédekben kifejtett. Az első kérdésünk, hogy miért teremtette Isten az embert. Miért van az, hogy egy önmagában tökéletes és éppen ezért tökéletesen boldog létező egyszer csak gondol egyet és teremt? Világot és embert teremt. A tudomány legelfogadottabb hipotézise erre az ősrobbanás. Én nagyon szeretem ezt a képet. Szerintem is ez történt! Teológiailag megfogalmazva az Isten szeretete kiáradt a világba. Az Isten túlcsordult önmagán, mert a szeretet olyan, hogy nem tud magában meglenni, az igazi szeretet nem tud önző lenni, az igazi szeretet túlcsordul. Az Isten szeretetének kiáradásai vagytok Ti mindannyian. Az Isten szeretetének robbanása az, ami létrehozta a világot. Ez az ősrobbanás, ez maga a teremtés csodája. És hogyha ezt megértettük, akkor feltehetjük magunknak a kérdést: *„Jó. De akkor hogy van ez a férfi-nő dolog? Isten akarta, vagy így alakult?”* A Teremtés könyve 1,27 ezt mondja: *„Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket.”* Hihetetlen! Amikor ez a mondat elért a szívemig, hogy az Isten képmására teremtett ember férfi és nő, az felért egy felfedezéssel! Tudtátok, hogy amikor férfi és nő találkozik, szerelembe esik, és ennek a szerelemnek megtörténik az egyesülése, akkor az Isten képmása jelenik meg a földön? Olyan, mint egy ikon. Szerintem a világ félreérti a szerelmet és a szexualitást: mert a világ azt gondolja, hogy a szexualitás az emberben állati maradvány, vagy az állati létre utal. De nem! A szexuális ösztön az Istenhez kapcsol minket, Őrá mutat. A szexualitás az, ami Isten képmása itt a földön. A teremtésben Isten szeretetének misztériuma látható valósággá vált az első férfi és nő egysége által. Isten azért teremtett minket férfinak és nőnek, hogy meg tudja mutatni a világnak, hogy milyen az ő szeretete. Nagyon szeretem *Andrej Rubljov Szentháromság* című ikonját, ahol a Szentháromság három személyét láthatjuk. Az Atya és a Fiú szeretetének kiáradása, áramlása a Szentlélek. A férfi és nő szerelmének csúcspontja, túlcsordulása és kiáradása kilenc hónap múlva ott gügyög a kezünkben. Amikor a szexualitásról, férfi és nő kapcsolatáról beszélünk, akkor igazából a teremtésre és magára a Szentháromságra csodálkozunk rá, a Szentháromság belső életét szemléljük.

„Szerintem a világ félreérti a szerelmet és a szexualitást: mert a világ azt gondolja, hogy a szexualitás az emberben állati maradvány, vagy az állati létre utal. De nem! A szexuális ösztön az Istenhez kapcsol minket, Őrá mutat. A szexualitás az, ami Isten képmása itt a földön.”

„Ez szép és jó Atya, de nézzen körbe a világban, hát ezt látjuk?” – szokták mondani. Én is ebben a világban élek, hiába vagyok reverendában. Én is tudom, hogy mi történik körülöttünk. Ide is hoztam nektek a ksh.hu-n megtalálható, teljesen nyilvános adatokat. Azt látjuk, hogy a ’60-as évektől kezdve csökken a házasságkötések száma, növekszik a válások száma, és csökken az élve született gyermekek száma. Ez történik most körülöttünk. Azt is mondhatnám, hogy valami elromlott. Hogyha olyan szép dolog a szerelem és a szexualitás, hogy

„Tudtátok, hogy amikor férfi és nő találkozik, szerelembe esik, és ennek a szerelemnek megtörténik az egyesülése, akkor az Isten képmása jelenik meg a földön? Olyan, mint egy ikon. ”

Isten földi ikonja, képmása, akkor mi romlott el? Nézzünk egy példát! Gondolj bele, hogy ha egy iPhone-t veszel magadnak, és arra használod, hogy a százas szöget beverd a falba, akkor mi történik? Tönkremegy. Miért? Lehet, hogy érdemes lett volna elolvasni a használati útmutatót, mielőtt ilyet csinálsz a telefonoddal. Akkor a használati útmutató elmondta volna neked, hogy a telefon nem arra való, hogy százas szöget verjünk a falba, hanem arra való, hogy telefonáljunk vele. Jön a hittanos kérdés, amiért előre is elnézést kérek: Szerintetek mi az emberi életnek, az emberi teremtményi létnek és szexualitásának útmutatója? *A szürke ötven árnyalata* vagy pedig a *Szentírás*? Ti választotok! Hogy melyiket olvassátok, melyiket követitek akkor, amikor a szexualitás értelmét és célját keresitek.

„Szerintetek mi az emberi életnek, az emberi teremtményi létnek és szexualitásának útmutatója? *A szürke ötven árnyalata* vagy pedig a *Szentírás*? "

Szeretnék egy rövid kitérőt tenni. *„Szép, szép, de akkor mi van a cölibátussal? Az Egyház a papokat direkt hagyja ki ebből a szép történetből, mert nekik ezt nem szabad?"* Mi a helyzet a cölibátussal? Hadd hozzak ide egy idézetet Jézus Krisztustól: *„A feltámadás után nem nősülnek, férjhez sem mennek, hanem úgy élnek, mint Isten angyalai."* (Mt 22, 30)

A mennyországban tehát az emberek nem nősülnek, férjhez sem mennek, hanem úgy élnek, mint Isten angyalai. Szeretnék elmondani nektek egy nagyon egyszerű, ismerős példát, ez pedig a nagykövetség képe. A nagykövetségről mindannyian tudjuk, hogy olyan terület, ahol az anyaország szabályai és törvényei érvényesek. Ha én bemegyek az amerikai nagykövetségre, akkor én amerikai területen állok. Rám ebben az esetben az Amerikai Egyesült Államok törvényei érvényesek. A cölibátus olyan, mintha én a mennyország nagykövete lennék itt a földön: én már a mennyország szabályai szerint élek, ahol nem házasodnak és férjhez sem mennek. Ha rám nézel, azt kell, hogy lásd – és én igyekszem úgy élni, hogy ez így legyen – hogy van mennyország. Az életemmel teszek tanúságot róla.

Azt látjuk tehát, hogy Isten két dolgot teremtett azért, hogy megmutassa az ő életének belső misztériumát, és hogy minket elvezessen a mennyországba. Ez a két út: a házasság és a cölibátus. Azt, hogy neked melyikre van meghívásod, te tudod. Legyetek apák, anyák vagy papok, szerzetesnővérek, mert arra vagytok meghíva, hogy Isten szeretetéről és a mennyország valóságáról tegyetek tanúságot az életetekkel. ■

Az előadás a **Ciszterencián** hangzott el, köszönetünket fejezzük ki Pólya Viktornak, aki lehetővé tette a megjelenést.

Gyermekkönyv felnőtt szemmel

Binder Anita Fruzsina

Charlotte Zolotow If you listen (Ha jól figyelsz) c. gyermekeknek szóló könyvében két dolog ragadott meg meg először: A címe és a képek hangulata (a grafika *Stefano Vitale* illusztrátor műve). A telt, élénk, mégsem túl harsány árnyalatok csendes napsütést és meleg nyári éjszakákat idéznek, a tér tágas, elmélyülésre, szemlélődésre csábító.

A történet rendkívül egyszerű: egy kislány édesanyjának tesz fel egy kérdést. Honnan tudhatjuk, hogy valaki, aki távol van tőlünk, mégis szeret minket?

A képeken megjelenik egy kalapos férfi arca – éppen olyané, amilyet a leányka édesapjának elképzelnénk.

A felnőttek számára – lehet az édesapa, de lehet valaki más is. Akár az Isten. Hiszen mi, még felnőttként is talán feltesszük magunknak a kérdést: honnan tudhatjuk, hogy valaki szeret minket, akit soha nem láttunk? Hogyan érezhetjük mégis az Ő szeretetét? Milyen csatonákon keresztül? Mit kell tennünk ahhoz, hogy megnyíljanak számunkra ezek a csatornák?

És az anyuka bölcsen válaszol. *If you listen...* talán azért is vettem le akkoriban a könyvtárban a polcról ezt a könyvet, mert megakadt a szemem a „*listen*" igén, amelynek jelentése *figyelni*. Manapság gyermekeink egyik legnagyobb kihívása az összpontosítás, az egymásra figyelés, a meghallgatás képességének elsajátítása. Amikor tehát megláttam a címet, amelyet magyarra talán leginkább a *„Ha jól figyelsz"* szókapcsolattal lehetne fordítani, egyből azt gondoltam, végre egy könyv, amely a figyelmet mint értéket hangsúlyozza.

Ehhez kapcsolódóan az illusztrátor amellett, hogy rendkívüli módon megragadta a „feeling"-et, még egy extrát is csempészett a műbe: majdnem minden oldalon valamiféleképpen láthatjuk a hiányzó édesapa képét: hol szoborként, hol csillagképként, hol az ajtószárfa veszi fel széles vállának ívét – mintha csak mi látnánk a dolgokat így, épp ahogy az ember Isten nyomait láthatja: egy egyedül számára felfedezhető módon.

> „Szinte halljuk mi is a messze zúgó harangot a templomtoronyban és a dombokról visszaverődő kutyaugatást."

Mégis, az édesanya hasonlatai mindenki számára egyértelműek, egyszerűek és kézzel foghatóak. Szinte halljuk mi is a messze zúgó harangot a templomtoronyban és a dombokról visszaverődő kutyaugatást. Feltárul előttünk az a világ, amibe akkor és csakis akkor nyerünk bepillantást, ha jól figyelünk – ha megengedjük magunknak, hogy a csend minket is körülvegyen, és ha hagyjuk, hogy ebben a csendben Isten, a távoli, hiányzó Atya szólhasson hozzánk, mindannyiunknak a saját nyelvén.

A könyv éppen ebbe a csendes, elmélyült világba, a szemlélődés és az ima otthonába invitálja gyermekeinket – és valljuk be, talán minket is – oda, ahol figyelmünk központja nem evilági.

Feltéve, ha hagyjuk, és merünk mi magunk is igazán figyelni. ■

Az ördögűzés

P. Kovács Ervin Gellért O.Praem.

Az Erősebb megkötözi az Erőst: az ördögűzés szentelménye

Amikor a II. Vatikáni Zsinat után kiadták az új liturgikus könyveket, sokan úgy gondolták, hogy ezt a szertartást nyugodtan kidobhatjuk a történelmi régiségek lomtárába. De 1998-ban meglepetésszerűen napvilágot látott az új ördögűzési szertartás (De exorcismis et supplicationibus quibusdam). Hiszen VI. Pál pápa még 1972-ben is szükségesnek látta a következő figyelmeztetést: *„Miben szenved leginkább szükséget ma az Egyház? Ne lepjen meg senkit sem a válasz, amely egyáltalán nem leegyszerűsítés vagy irreális, babonás kiútkeresés: az egyik legsürgetőbb szükség az ellen a rossz ellen védekeznünk, akit ördögnek nevezünk.”* Utódja is sokszor utalt ugyanerre, sőt személyesen is végzett ördögűzéseket. Íme egy részlet II. János Pál pápa 1987-ben elmondott beszédéből: *„Az ördög elleni küzdelem napjainkban is aktuális, hiszen a Sátán ma is él és tevékenykedik a világban. Mindaz a rossz, ami a világban van: a társadalom hiányosságai, az ember következetlensége, a személy belső meghasonlottsága nem csupán az ősbűn következménye, hanem a Sátán sötét és zavart keltő tevékenységének eredménye is”.*

Hogyan is csodálkozhatnánk korunk pápáin, ha tudjuk, hogy ők annak a Krisztusnak a helytartói, aki *„azért jelent meg, hogy lerontsa az ördög műveit”* (1 Jn 3,8), maga is gyakran űzött ördögöket az evangéliumok tanúsága szerint, és apostolainak is megígérte: *„akik hisznek, a nevemben ördögöket űznek ki”* (Mk 16,17). Az ördög tehát valóban létezik, és annál nagyobb kárt tud okozni, minél kevésbé vesszük komolyan működését. Az ördög egyik leggyakrabban tapasztalható tevékenysége a bűnre való csábítás, de ezenkívül az ember testét is zaklathatja, különféle lelki és testi zavarokat okozhat, tönkreteheti egész családok normális életét, kapcsolatait. Lidérces álmok, titokzatos fájások, balesetek sorozata, sikeres tanulmányok hirtelen megszakítása, jó jegyesi kapcsolatok felbomlása, a szent dolgoktól való félelem és az irántuk érzett undor mind lehetnek ördögi eredetűek.

A legsúlyosabb a megszállottság, amikor a gonosz szellem teljesen birtokba veszi az ember testét, aki úgy cselekszik és beszél, ahogyan a Sátán akarja, anélkül, hogy ellen tudna állni. Sokszor tudatában sincs a történteknek. A megszállott ismeretlen nyelveken beszél, emberfeletti testi erőt fejt ki, titokzatos dolgokat lát meg. E viszonylag ritka jelenség legtöbbször a súlyos bűnben való megrögzöttség vagy a mágiával való foglalkozás, szellemidézés, sátánista szertartásokban való részvétel következménye. Sajnos, minél inkább kiszorul az emberek életéből a hit, annál népszerűbb lesz a babona. A különböző jósok, kuruzslók napilapokban reklámozzák a rontásokat, átkokat és varázs-

latokat. Az emberek drága pénzeket fizetnek, hogy a Sátán segítségével árthassanak embertársaiknak, vagy földi előnyökhöz jussanak.

Ha valakinél ördögi eredetű bántalmakra gyanakszunk, először is meg kell bizonyosodni arról, hogy azok nem, illetve nem csak szervi eredetűek, és nem kezelhetők orvosilag. Ezután alkalmazzuk az Egyház szentelményét, az ördögűzést (exorcizmust). Rövid exorcizmusok vannak a keresztség szertartásában is, a nagy vagy ünnepélyes exorcizmus azonban az emberek vagy tárgyak megszabadítását célozza a gonosz szellem ártó befolyásától. Az ördögűzést csak püspök vagy a püspök által kijelölt tapasztalt, józan, jámbor életű pap végezheti. Mindenfajta feltűnést, szenzációhajhászást, de a nyilvánosságot is szigorúan kerülni kell. A szabadulás elengedhetetlen feltétele a beteg megtérése: a bűnnel való szakítása és a buzgó keresztény élet, imádság, böjt, szentségekhez való gyakori járulás.

Maga a szertartás lehet pár perces, és tarthat órákig is, sőt súlyos esetekben több éven át rendszeres kezeléseket kell folytatni. A bevezető imák tartalmaznak szentírási olvasmányokat, zsoltárokat, majd következnek az Isten segítségét és oltalmát kérő és az ördögnek távozást parancsoló imák. A szertartás közben a pap azt is megtudakolja, hány ördög van jelen, mi a nevük és milyen úton szállták meg az embert. Ha valamilyen elátkozott mágikus tárgy volt az ok, azt meg kell találni és el kell égetni. A pap közben meghinti a beteget szenteltvízzel, kézrátételt végez, áldást ad, a fájó testrészekre ráhelyezheti a stólát, egy szent ereklyéjét, vagy megkenheti a keresztelendők olajával. Külön erre a célra megszentelt olajat és sót is szoktak használni. Szükség lehet erős férfiak jelenlétére is, mert a beteg olykor üvölt, rángatózik, megtámadhatja az ördögűzőt, vagy kárt tehet magában. Mindezekről kimerítően ír a római egyházmegye hivatalos ördögűzője, Don Gabrielle Amorth magyarul is megjelent „Egy ördögűző tapasztalatai” című könyvében (Ecclesia, Budapest, 1994).

Bármennyire is nehéz elhinni, mindezek ma is létező valóságok, sőt kortársaink nagy részének pogány életmódja, hitetlensége tág teret nyit a Gonosznak. Kétségbeesni azonban nem szabad. A Sátán nem Isten egyenrangú ellenlábasa. Ő csak teremtmény, aki annyit tehet, amennyit Isten megenged számára. Láncos kutya: csak azt harapja meg, aki a közelébe megy. A buzgó keresztény élet, imádság, szentgyónás, szentáldozás, a Szűzanya és az angyalok segítségül hívása a Sátán számára áthatolhatatlan falat von a hívő ember köré. Ne legyünk a bűn rabjai, sem a mágia, a spiritizmus, a jóslás és kuruzslás művelői, hanem Isten szabad és boldog gyermekei. Ha pedig valaki netán a Gonosz rabságába esett, Krisztus Urunk egyháza kezébe helyezte a gyógyszert: azt a hatalmat, amit Ő Sátánt legyőző kereszthalála és feltámadása által szerzett meg számunkra. ■

„Nem aggódom”

Interjú Kiss Ulrich jezsuita szerzetessel

Készítette: Endrédy Balázs
Lejegyezte: Szili Klaudia

Miért döntött úgy, hogy jezsuita szerzetes lesz?

– Ez Istennek a döntése volt, sokáig úgy dolgoztam, hogy kapálóztam ellene, pontosabban 18 évig vagy húszig is. 1968-ban 23 éves voltam, egyetemista, az utolsó előtti évben a közgazdasági évemben részt vettem Sarte-ban, Franciaországban egy ifjúsági zarándoklaton (40 ezer fiatallal együtt), és ott a katedrálisban kaptam a hivatásomat. ’68 májusát írtuk, Párizsban gyújtogattak, úgyhogy alig tudtunk visszamenni Leuvenbe. Utána elkezdtem magamnak magyarázgatni, mindenféle kifogást találtam, és csak ’88-ban adtam be a derekamat. Annak, hogy pont jezsuita lettem, hosszú története van, de elég lesz hozzá, hogy édesanyám a háborúban Dachauban dolgozott mint titkárnő, és reggelente munkába menet a koncentrációs táborba mindig adott egy cigányasszonynak egy darab kenyeret. Egyszer a cigányasszony elkapta a kezét, és azt mondta: maga gyereket vár (erről anyám még nem tudott), két fia lesz, és az idősebbik, ez volnék én, mindig fél lábbal a levegőben fog lógni. Anyám azt mondta, hogy hülyeség, és otthagyta cigányasszonyt. Később, amikor már dolgoztam, és volt, hogy egy héten három felé repültem: Londonba, Koppenhágába és Hamburgba, akkor anyám azt mondta, hogy igaza volt a cigányasszonynak. Akkor mesélte el nekem a történetet, de ezzel nincs vége. Amikor beléptem a rendbe, anyámnak adtam karácsonyra egy könyvet, Szent Ignác életrajzát. Anyám izgatottan hívott fel engem /akkor voltam novícius Torontóban/, hogy tudod, mit mond Szent Ignác? A jezsuitának mindig fél lábbal a levegőben kell lógnia. Más szóval erre voltam szánva kezdettől fogva.

Hogyan látja Ferenc pápát jezsuita szerzetesként?

– Nagyon sok mindenben látom, hogy tényleg jezsuitaként viselkedik. Ez főleg a lelkiségben mutatkozik meg, a reflexióiban, abban hogy minden eseményt utána kiértékel, de ugyanakkor neki van egy másik nagy spirituális tartaléka: Assisi Szent Ferenc. Tudatosan választotta a Ferenc nevet. Kezdetben nem lehetett tudni, hogy melyik Ferencre gondol, mert pl. Köhnig bíboros Borgia Szent Ferenc jezsuitáról kapta a nevét.

A pápa Assisi Szent Ferencet választotta, mert a szegényeknek és a természet védelmének egyaránt védőszentje, és ez két olyan prioritás az Egyházban, amit a szentatya már a megválasztásának pillanatában minden más fölé helyezett. Prioritás az egy van, bár ez kettős, mert összefügg a szegénységgel és a természettel való szolidaritással, ami az egy Isten szeretetének a világi megnyilvánulása a mai világban.

Hogyan látja a jezsuita rend jövőjét Magyarországon?

– Én nem vagyok próféta, de azt gondolom, hogy ez nemcsak magyar kérdés, hanem egész Európa krízise tükröződik a jezsuita rendben. Az elsődleges, látszólagos oka nyilván a gyerekszámoknak a csökkenése: ha egy családban 7 gyerek van, akkor könnyebben megy el az egyik szerzetesnek, mintha csak egyedüli gyermeke a szüleinek, akkor ez nagyon nehéz döntés, főleg a mamának. De ezentúl azt gondolom, hogy a további ok az önzés kultúrája meg a társadalmi értetlenség. Legjobban egy filmmel tudnám ezt illusztrálni, aminek az a címe: Ha Isten úgy akarja. Ez egy tipikus olasz filmvígjáték, a családfő mint divatos főorvos azzal a helyzettel kerül szembe, hogy a fia nem csajozik, ahogy pestiesen mondják. Először arra gyanakszik, hogy az azonos neműeket szereti, és az egész családot felkészíti erre a drámai fordulatra, és ekkor a fiú beveti, hogy nagyon megszerettem egy személyt, nagyon szeretem ezt a személyt. Csend. Jézus. Na, erre az egész család összetörik lelkileg. Ez mutatja az alapproblémát a hivatásokkal, nyilván nemcsak a jezsuita rendben, hanem az összes többiben is. Azt mondom azonban, hogy nekünk van egy feladatunk, ezt a feladatot el kell látnunk, és a Jóisten majd gondoskodik róla. Én nem aggódom. ■

„Azt mondom azonban, hogy nekünk van egy feladatunk, ezt a feladatot el kell látnunk, és a Jóisten majd gondoskodik róla. Én nem aggódom.”

„Végig vezetett”

Tanúságtétel

Binder Anita Fruzsina

Az első, amit el kell mondanom az, hogy gyönyörű életem van. Valóban az.

Édesanyámmal és nagymamámmal nőttem fel, és bár csonka családban, mégis nagy szeretetben neveltek engem. Emlékszem a nagy közösségi alkalmakra, húsvétokra, karácsonyokra, búcsúkra, amikor összegyűlt nálunk a tágabb család, és én azt hiszem, szerencsésnek mondhatom magam, hogy volt tapasztalatom, milyen egy igazi nagy közösségnek a tagja lenni. Jó.

A hithez gimnazista koromban kerültem közel, társak, barátok jó példájára. Volt egy nagyon jó barátnőm, osztálytársam és szobatársam, akivel rengeteget tudtunk beszélgetni hitről, szeretetről, szerelemről, az életünk nagy kérdéseiről.

Középiskola után beiratkoztam angol-hittanár szakra. Fél éven belül azonban leadtam az angol szakot, mert úgy gondoltam, nem tudok egyszerre két helyen jelen lenni. Ma már látom, hogy ez nem így lett volna, és rossz döntés volt, de Isten mindig ad időt és lehetőséget a pótlásra: jelenleg levelezőn angol szakos hallgató vagyok.

Tanulmányaimat Budapesten a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán fejeztem be, ahol az életemnek talán a legszebb és legtartalmasabb éveit éltem. Az egész gyerekkoromra, személyiségemre jellemző volt a visszahúzódottság, a megnyílástól való félelem. Már a felvételiken azt súgta valami, hogy a Sapientiára kellett volna jönnöm, de nem mertem igent mondani. Amikor váltottam, megkönnyebbültem. Kinyílt előttem a világ, és én nagyon élveztem ezt, a bennem lévő félelem pedig eltűnt.

Itt ismertem meg azt az embert, aki a legnagyobb hatással volt az életemre, főként lelki értelemben. Jó barátok lettünk, és sokat beszélgettünk éjszakába nyúlóan Istenről és az Ő dolgairól. Ő volt az, aki – talán tudatosan, talán nem – megtanított engem imádkozni. Abban az időszakban őszinte istenélményekben volt részem. A verbiták baráti köréhez csatlakoztam, a barátom pedig a rendbe lépett.

A főiskola burkából kiszakadva egy nehezebb időszak következett. Egyedül maradtam munka, család és barátok nélkül. Nem sokkal később találkoztam egy nigériai bevándorló férfivel. Esélyt akartam adni neki, ő azonban talán mondhatom, hogy erősebb akaratú volt nálam, és tulajdonképpen „elrabolt” magának engem. Eldöntötte, hogy mi együtt leszünk. Féltem tőle, féltem ellent mondani neki, és nem volt senki más, akihez menekülhettem volna. Úgy éreztem, csapdában vagyok, és nem tudtam belőle egymagam kijönni. Azt gondoltam, bele kell törődnöm a sorsomba.

Amikor egy hónapon belül állapotos lettem, nagyon megijedtem. De akkor, a gyermekem érdekében azt mondtam magamnak, meg kell próbálnom családanyává válni, és együtt élni ezzel a férfival, még ha nehéz lesz is.

Megszületett Aleemka. Ő egy kis csoda.

Az első éveink nagyon nehezek voltak. Nem csak számomra, a gyermekem számára is. Üldöztetést szenvedtem a hitemért. Nem volt szabad imádkoznom keresztény módra, nem volt szabad az Úr Jézust említenem, nem volt szabad a gyermekemet megkeresztelnem és őt imára tanítanom, templomba

vinnem, mégis megtettem. Végzettségemet tekintve hittanár vagyok, és mindig is szerettem volna hittant tanítani, de akkor semmi esélyem nem volt erre.

Eljött egy pont, amikor kezdtem belebetegedni a helyzetbe. Petefészekrákot diagnosztizáltak nálam. Műtétek és kemoterápiák sorozata kezdődött, én pedig egészen feladtam a reményt arra, hogy egyszer hittanár leszek, és keresztény családom lesz.

Egyik este a kórházban feküdtem, csövek lógtak ki belőlem, és az orvosok tanácstalanul álltak az ágyam mellett. Eljöttek hozzám a barátaim, a verbita atyák, és a lelki vezetőmtől megkaptam a betegek kenetét. Azon az éjszakán azt álmodtam, hogy egy kislány áll az ágyam mellett, és azt mondja nekem, ketté fogja vágni a testemet. Én nem válaszoltam neki semmit, csak azt gondoltam magamban, az nem lehet, hiszen az én hátam mögött az Isten áll. Ekkor a kislány a hátam mögé nézett, eltorzult az arca, sikított egyet, majd eltűnt.

Akkor még nem tudtam, de ez a nap fordulópont volt az életemben. A testem elkezdett gyógyulni, a lelkem pedig, habár lassan, de kezdett magához térni és megerősödni.

Aleemka két és fél éves volt, amikor el tudtam magam határozni, hogy bármi történjék, el kell hagynunk az édesapját. Ezt az elhatározást a barátaim is segítettek meghozni, akikről bátran mondhatom, hogy amikor kellett ott voltak és mellém álltak. Először anyagi okokból nem sikerült eljönnünk, végül Aleem hároméves korában végleg hazaérkeztünk Magyarországra. Megkeresztelteltettük a kisfiamat, aki a keresztségben a Sebestyén nevet kapta.

Ezután megújítottam a magánfogadalmamat, amelyet a főiskola után tettem le először: Ez egyfajta önátadás, saját életünk teljes átadása Istennek. A jele egy egyszerű rózsafüzérgyűrű, amit a mai napig hordok. A fogadalom szövege szerint minden napomat Istenért élem, az Ő szeretetéből történik velem kellemes és kellemetlen is, Érte örülök és Érte szenvedek. A fogadalmam segít abban, hogy minden reggel Istenre gondolva kezdjem a napom, és hogy tudatosuljon bennem, hogy valóban az Övé vagyok, és Őérte élek.

Hazaérkezésünk óta itt élünk a Kispesti Nagyboldogasszony Plébániához tartozva, és azt gondolom, a nehézségeink ellenére boldogok vagyunk.

Isten mindig ott volt az életünkben. Végig vezetett, és bátran mondhatom, hogy soha nem hagyott el. Amikor azt hittem, nincs velem, akkor sem Ő hagyott el, én jártam tévutakon. Éppen ezért a jövőt nézve bizakodó vagyok, hiszen tudom, hogy jó kezekben vagyunk. Nem érzem még, hogy az életem nyugvópontra jutott, vannak vágyaim, amiket még szeretnék megvalósítani, vannak ígéreteim, amiknek még a beteljesülését várom, de érzem és tudom, hogy Isten jelen van az életemben, nem hagy el, hanem jó irányba, Magához vezet.

Azt gondolom, Isten mindig itt van velünk, és ezt tudomásunkra is hozza. Az életem történéseit mindig kísérték apró jelek, egy sor, egy zsoltár, egy dalszöveg, egy pillanat vagy akár egy felirat egy csokispapíron, amelyek megerősítettek, segítettek, és amiken keresztül hiszem, hogy az Isten maga szól az emberhez.

Ahogy azt említettem, számomra mindig nehézséget okozott az, hogy merjem önmagamat olyannak mutatni, amilyen vagyok, merjem felvállalni, kimondani az ötleteimet. A plébánia keretében a karácsonyi felnőtt színdarab létrehozása pont egy ilyen esemény volt. Amikor az előadás előtt imádkoztunk, azt mondtuk, Érted tesszük Urunk, és valóban így is volt. Ennek kapcsán remélem, hogy az emberek gondolatai Istenre irányulhatnak. Én magam ezt tartom hivatásomnak és életcélomnak: megélni az Istennel való szeretetet minél mélyebben, és Őt közvetíteni mások számára olyan csatornákon keresztül és olyan élethelyzetekben, amelyeket Ő kijelöl számomra. ■

„Az életem történéseit mindig kísérték apró jelek, egy sor, egy zsoltár, egy dalszöveg, egy pillanat vagy akár egy felirat egy csokispapíron, amelyek megerősítettek, segítettek, és amiken keresztül hiszem, hogy az Isten maga szól az emberhez."

Kedves Olvasók!

Szeretnénk újságunkban minél több hiteles vallomást, tanúságtételt megjelentetni.

Kérjük, osszák meg velünk történeteiket! A tanúságtételeket beküldhetik a info@osvenymagazin.hu email címre.

Szabó Lőrinc: Nyár

Nyár. Kert. Csönd. Dél.
Ég. Föld. Fák. Szél.
Méh döng. Gyík vár.
Pók ring. Légy száll.
Jó itt. Nincs más
csak a kis ház.
Kint csönd és fény.
Bent te meg én.

Vágyódás a kert után

Mihályi Anikó

Vágyunk mindannyian a kertbe. Oda, ahol a teremtett világ rendje látható, hallható, érzékelhető valóság. Ahol összeér az ég és a föld – a transzcendens az emberivel. Ahol a csöndben és nyugalomban kiszakadhat belőlünk: jó itt. Mert védelmet érzünk, a kinti és a benti világ egymásba fonódását, amely a te meg én örök beteljesülésében ölt testet.

Szabó Lőrinc verse ebbe az idillikus, nyári kertbe vezeti olvasóját.

Az egyszótagos szavakat tartalmazó első két sor nyitó főnevei az időt és a teret jelölik ki: nyár és kert. Beszédes indítás ez, hiszen a beteljesülés évszaka találkozik a minden kertben az édent sejtető burjánzással. Szakrális időbe és térbe lépünk tehát, amit erősít az ámulat csöndje és a déli verőfény, amelyben megnyílik az ég és a föld, köztük pedig a fa lesz az összeköttetés. A tárgyilagosan, ragtalanul felsorolt főnevek közül hiányoznak a kötőszók. Mintha a Teremtés könyvét olvasnánk: „Legyen!” – „És lőn.” A megvalósult tökéletesség időtlenségében vagyunk, ahol a végbement folyamat megfellebezhetetlenségét hordozzák az írásjelek. A változást a szél készíti elő, amely azután mindent mozgásba lendít.

„Ahol a csöndben és nyugalomban kiszakadhat belőlünk: jó itt. Mert védelmet érzünk, a kinti és a benti világ egymásba fonódását, amely a te meg én örök beteljesülésében ölt testet. ”

Az eddigi nominális stílust a verbális váltja, az egyszótagos állítások kétszavas tőmondatokká (alany - állítmányi szószerkezetekké) válnak. Kiszélesedik a teremtés, kis állatok népesítik be a teret. A döng és a ring igék mássalhangzói lágyságot és meghittséget adnak a mozgalmas világnak. Az újabb változást a széllel érintkező száll ige készíti elő.

„És látta Isten, hogy mindez jó” – olvassuk a Genezisben. A vers ezt az isteni szót az embernek adja: „Jó itt.” A kijelentésben mintha az ember elfogadó gesztusa nyilvánulna meg, amelyet tartalmilag a kis ház védelmező, hívogató jelenléte erősít. A tőmondatból kettős szószerkezetet tartalmazó mondat lesz, amely már el sem fér egy sorban, áthajlik a következőbe. A ház a teret ketté bontja: a kinti és a benti világra. Ám ez a megosztottság nem a fájdalmas elkülönülést hordozza, hiszen a nyitó sor csöndje és fénye ismétlődik itt, az utolsó előtti sorban. Mert a teremtés a te meg én-ben csúcsosodik ki, abban az intimitásban, amelyet beragyog a kinti fény. A nyár beteljesülését ismétli a vers végi te meg én egyesülése, mintha a teremtett világ rendje csakis ebben a földi valóságban teljesedhetne be. Ám a te meg én egymásra találása ugyanúgy az örökkévalóság idejében és terében történik, mint ahová a vers eleji nyár és kert hívta az olvasót. ■

Az első parancsolat

Az előző számunkban közöltük a halál utáni életről szóló sorozatunk második, befejező részét. Most újat indítunk, amelyben egy-egy szerző mondja el, hogy az adott parancs mit is jelent a számára.

P. Ádám Miklós

Minden parancs mögött ott egy érték, aminek a megvédését a parancs kitűzi célul. Nincs ez máshogy az első parancsnál sem. De amíg a többi parancs esetében talán kicsit több mankó áll a rendelkezésünkre, amikor megpróbáljuk kibogozni, hogy mit is jelent a gyakorlatban, az első parancsolatnál valamivel kevésbé tudunk konkrét viselkedési formákat illeszteni a parancshoz. Persze, vannak konkrét viselkedési formák, amikben az imádás és a szolgálat testet ölt, mint amilyen a szentmisére járás, az imádság vagy a közösség iránti elkötelezettség, de valahogy talán nem csak én érzem, hogy maga a parancs túlmutat ezen.

És nem véletlenül. Ha felmerül a kérdés, hogy milyen konkrét viselkedési formák kapcsolhatók az első parancs megtartásához, azt kell mondjam: a többi parancs megtartásának konkrét kifejeződési formái. Elvégre az első parancs amolyan gyűjtő parancsolat. Magába foglalja az összes többi parancsot is.

Ez kell legyen a 10 parancsolat megtartásának végső alapja. Nem bántom mások testi vagy lelki épségét, mert az Urat, az én Istenemet imádom, akinek mindenki ugyanolyan fontos. Nem lopok másoktól, mert Isten, az én Istenem ezt parancsolta.

Aki az Urat, Istent imádja, és csak neki szolgál, az megtartja mind a 10 parancsot. Mert az imádat és a szolgálat, önmagam alávetése vitális, az életből nő ki. Az életemmel válaszolok Isten meghívására, az életemmel bizonyítom iránta az elköteleződésemet, azt, hogy hozzá tartozom.

„Aki az Urat, Istent imádja, és csak neki szolgál, az megtartja mind a 10 parancsot. Mert az imádat és a szolgálat, önmagam alávetése vitális, az életből nő ki. "

Az első parancs tehát egyfajta vegytisztaságot jelent. Elvi alapozást. Nem egyszerűen azért tisztelem a szüleimet vagy más házastársát, mert a józan eszemmel beláttam, hogy egy stabil személyiségnek vagy egy stabil társadalomnak a család egységén és sérthetetlenségén és a párkapcsolatok kizárólagosságán kell alapulnia, hanem mert az én Istenem olyan Isten, akinek ez fontos. (Ez persze nem zárja ki, hogy értelmesen belátom, hogy az én Istenem logikus Isten, aki logikus világot teremt, tehát a természet, a teremtés rendjében megalapozottak a törvényei. Erről még lesz szó.)

Ha viszont a válaszom vitális, és

meggyőződésen alapul, az bevonz egy napjainkban divatos szót (még akkor is, ha maga a szó gyakran nem jelent többet a szubjektív tetszés objektiválásánál): Ez a szó pedig a hitelesség.

Nagyon leegyszerűsítve a kérdést, a hitelesség elvileg a szónak és a tettnek az egységét jelenti. De bármit is teszek, azt abban a meggyőződésben teszem, hogy az így helyes.

Mire is gondolok pontosan? Van egy mondás, amit már nem tudom, hol olvastam, de megragadt a fejemben, és így hangzik: cselekedj úgy, ahogyan beszélsz, mert különben előbb vagy utóbb úgy fogsz beszélni, ahogyan cselekszel. Ez elsőre talán elvontan hangzik, de mindannyian ismerjük a helyzetet, amikor valaki kifejez egy elvet, és amikor a többiek rákérdeznek, hogy ő miért nem aszerint cselekszik, azt mondja: az más. Ez még az enyhébbik változat. A ravaszabb az, amikor már kerek egész magyarázatokkal tudunk szolgálni arra vonatkozóan, hogy bizony vannak kivételek a szabály alól, mert a körülményeken sok múlik, meg hát meg kell vizsgálni a dolgot, meg az nem is olyan egyszerű… Félre ne értsenek, tényleg meg kell vizsgálni a helyzetet, és a körülményeken is sok múlik, és kevés helyzet egyszerű. Mégis, az ilyen válaszok sokszor azt az elgondolást tükrözik, hogy ez vagy az az érték valóban fontos, de néha vannak olyan értékek, amik felülírják.

Mert az értékeknek van egy hierarchiája. Ilyen szempontból az első parancs megtartása az értékek Istentől rendelt hierarchiájának a megtartását, a magamévá tételét jelenti. Mert lehet, hogy a vasárnapi misére járás érték, de vannak olyan emberek, akik szerint a kényelem és a pihenés magasabb rendű értékek, tehát a vasárnapi misére járás őket csak akkor köti, ha nem akadályozza ezen magasabb rendű értékek érvényre jutását. (Magyarul megfogalmazva, ha nem túl fáradtak hozzá.)

Azt gondolom, ezen a ponton megint a megértés kérdéskörébe botlunk. Mert ahhoz, hogy valamiről meg legyek győződve, elengedhetetlen, hogy az értelmemmel felismerjem, hogy egyfajta cselekvés valóban nélkülözhetetlen bizonyos értékek megvalósulásához. És elengedhetetlen a tapasztalat, ami alátámasztja a gondolkozásom helyességét egy adott cselekvés következményeit illetően.

Összességében azt gondolom, az első parancs az elköteleződés parancsa, nemcsak egyes viselkedési, magatartási formák, hanem magatartásformák összessége, profán szóval világnézet, vallásos kifejezéssel vallás mellett. Ehhez az elköteleződéshez nélkülözhetetlen a megértés és az élményeinkre való reflexió, hogy kiderítsük, megfelelnek-e a tapasztalatok az elképzelt valóságnak.

Ez persze csak egyetlen oldala a parancsnak, egy lehetséges megközelítés, és abból is a töredékesebb fajta. Mert értelemszerűen Istennek az életünkre gyakorolt megváltoztató hatása olyasmi, ami evidenssé teheti, hogy hogyan kell cselekednünk, akár reflexió nélkül is, mert a szívünk megsúgja, mi szeretet az adott pillanatban. De az első parancs az akarat parancsa is, nem csak az észé és a meggyőződésé. Pusztán azért döntöttem emellett a megközelítés mellett, mert engem ez foglalkoztat az utóbbi időben, és azt hiszem, talán napjainkban aktuális. Akit nem érdekel, kérem, ne olvassa el ezt a cikket. (Már mindegy.) ■

„Mert lehet, hogy a vasárnapi misére járás érték, de vannak olyan emberek, akik szerint a kényelem és a pihenés magasabb rendű értékek, tehát a vasárnapi misére járás őket csak akkor köti, ha nem akadályozza ezen magasabb rendű értékek érvényre jutását."

A rémálom

Az alábbiakban egy rendhagyó írást olvashatnak a brüsszeli terrortámadás kapcsán. A cikk különlegessége, hogy a szerző éveken keresztül Brüsszelben élt, így sajátos módon tudósít a tavaszi robbantásokról.

Vásárhelyi Luca 40

2016. március 22. Aznap jó hangulatban tértem vissza az iskolából. Sokként ért a hír. Az agyam lassan dolgozta föl a rettentő eseményt, ami aznap reggel, azon a helyen történt, ahol felnőttem, ahol tíz gyönyörű évet töltöttem, amit hazámnak tekintek, és ahonnan el kellett költöznöm tavaly. Alig tudtam elhinni, pedig tényleg megtörtént. Robbantások Zaventemben, a brüsszeli repülőtéren, amit ismertem. És pár órával később, újabb robbantás a maelbeeki metróállomáson áthaladó szerelvényen.

Borzalom.

Barátok laknak a környéken. Számtalanszor jártam arra, ott lehettem volna abban a metróban, barátok, régi tanárok, szülők, ismerősök veszíthették volna életüket. Szerencsére az ismerősi körömből senkinek sem lett baja.

Olyan egy borzalom...

„Barátok laknak a környéken. Számtalanszor jártam arra, ott lehettem volna abban a metróban, barátok, régi tanárok, szülők, ismerősök veszíthették volna életüket. ”

Egész délután a brüsszeli legjobb barátnőmmel beszéltem skype-on, teljesen sokkos állapotban. Iszonyatos érzés volt, hogy messze vagyok, és nem ölelhetjük meg egymást, de próbáltuk mosolyunkat visszaszerezni, és a másiknak erőt küldeni. Nehezünkre esett felfogni, de a cikkek, a képek, minden a neten és Facebookon emlékeztetett minket arra, hogy ez nem egy rosz álom volt. Hanem a valóság. Pánikolva írtam mindenkinek, hogy jól vannak-e.

A szüleim pont akkor Belgiumban tartózkodtak. Képzeljétek el, egy pillanat alatt belétek hasít az a gondolat, hogyha arra a metróra szálltak volna, hogyha Charleroi helyett Zaventemből repültek volna és pont aznap reggel, akkor talán árvák lennétek.

A legjobb barátnőm tíz perccel később indult el otthonról. Ha a tervezett időben távozott volna, akkor talán pont abban a metróban utazott volna, persze előbb szált volna le, de akkor is félelmetes.

Másnap, bár nem volt más kedvem, mint aludni és elfelejteni a világ borzalmait, elérkezett a felkelés ideje, és iskolába kellett mennem. Minden lépés nehezemre esett, folyton azon járt az agyam, ami történt, és nagyon rosszul éreztem magam. Megérkeztem, beléptem az épületbe, az osztályterembe, és egy barátnőmmel lementünk a büfébe valamit vásárolni, és elkezdtem sírni, miközben megölelt. Napközben nem bírtam koncentrálni, szerencsére a barátaim zseniálisak voltak, mellettem álltak, és megpróbálták más irányba terelni a gondolataimat. De rajtuk kívül, alig beszéltek róla. Csak később kezdett pár tanár és diák kérdezni.

Tudod, iszonyú az a félelem, ami a bőröd alá hatol, és csak azt kívánod, hogy az egész egy rémálom legyen, mert nem lehetséges, és azon gondolkozol, milyen ez a világ, hogy mernek emberek ilyet tenni, és azokra gondolsz, azokra az ártatlanokra, akik már nincsenek, akik semmit sem kértek ebből, akik sebesültek és emlékeznek, és nem érted, nem bírod megérteni, miért van ilyen gyűlölet, miért nem hagynak boldogan élni.

Reménykedsz, hogy vége. És eldöntöd, hogy nem hagyod, hogy azok a szörnyek elérjék a céljukat, mosolyogni fogsz, boldog leszel és élni fogsz.

#SmileForTheWorld. ■

Ferenc pápa: Hol keressük az Urat?

Az Urat ott kell keresni, ahol ő akar találkozni velünk, és nem ott, ahol mi akarjuk! – fogalmazott a Szentatya.

Magyar Kurír

Mindannyian ismerjük a jó pásztor képét, aki vállán hordozza az elveszett bárányt. Ez a kép kezdettől fogva Jézus bűnösök iránti aggodalmát, valamint Isten irgalmasságát fejezi ki, Isten ugyanis nem nyugszik bele abba, hogy bárki is elvesszen. Jézus azt akarja megértetni ezzel a példabeszéddel, hogy az ő közelségének a bűnösökhöz nem kell megbotránkoztatnia, hanem ellenkezőleg, mindannyiunkat arra kell indítania, hogy komolyan elgondolkodjunk azon, miként éljük meg hitünket. Az elbeszélésben egyfelől ott vannak a bűnösök, akik közel mennek Jézushoz, mert hallani szeretnék, másfelől ott vannak a törvény szakértői, a gyanakvó írástudók, akik Jézus eme magatartása miatt távolságot tartanak tőle. Ezek önteltek, beképzeltek voltak, igaznak gondolták magukat.

A példabeszédnek három szereplője van: a pásztor, az elveszett bárány és a maradék nyáj. De aki cselekszik, az csak a pásztor, nem a bárányok. Tehát a pásztor az egyetlen valódi főszereplő, minden tőle függ. Egy kérdés vezeti be a példabeszédet: „Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e az elveszett után, amíg meg nem találja?” (Lk 15,4). Egy paradoxonról van szó, amely kételyt ébreszt a pásztor cselekedetével szemben: vajon bölcs dolog elhagyni a kilencvenkilencet egyetlen bárányért? Ráadásul nem is a biztonságos akolban, hanem a pusztában? A bibliai hagyomány szerint a puszta ugyanis a halál helye, ahol nehéz élelemhez és vízhez jutni, nincs menedék, ragadozók és rablók ólálkodnak. Mit tehet kilencvenkilenc védtelen juh? A paradoxon azonban folytatódik, amikor a példabeszéd azt mondja a pásztorról, hogy miután megtalálta a bárányt, *„örvendezve vállára veszi, hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: »Örüljetek velem!«”* (Lk 15,6). Úgy tűnik hát, hogy a pásztor nem tér vissza a pusztába, hogy egybegyűjtse az egész nyáját. Annyira arra az egy bárányra figyel, hogy elfeledkezni látszik a többi kilencvenkilencről. Valójában azonban nem így van! Inkább Jézus csak arra akar tanítani, hogy egyetlen juh sem veszhet el. Az Úr nem tud belenyugodni abba, ha csak egy ember is elveszne. Isten cselekvése annak a személynek a cselekvéséhez hasonló, aki elveszett gyermekei keresésére indul, hogy aztán ünnepet rendezzen, és megtalálásukon együtt örüljön mindenkivel. Egy csillapíthatatlan vágyról van szó: még kilencvenkilenc juh sem tudja visszafogni és az akolba zárva tartani a pásztort. Így is morfondírozhatna: „Mérleget készítek: megvan kilencvenkilenc, egyet elveszítettem, de hát nem is olyan nagy veszteség az!” Ő ellenben elindul megkeresni, mert mindegyik nagyon fontos számára, és az az egy a leginkább rászoruló, a legelhagyatottabb, a legkidobottabb, és ő megy és megkeresi. Mindannyiunkhoz szól a figyelmeztetés: a bűnösök iránti irgalmasság az a stílus, amellyel Isten cselekszik, és ehhez az irgalmassághoz ő feltétlenül hűséges: semmi és senki nem tántoríthatja el üdvözítő akaratától. Isten nem ismeri a mi mostani kidobó kultúránkat, Istennek ehhez semmi köze. Isten egyetlen embert sem dob ki; Isten mindenkit szeret, mindenkit keres: külön-külön mindenkit! Ő nem ismeri azt a fogalmat, hogy „kidobni

„Egy paradoxonról van szó, amely kételyt ébreszt a pásztor cselekedetével szemben: vajon bölcs dolog elhagyni a kilencvenkilencet egyetlen bárányért? Ráadásul nem is a biztonságos akolban, hanem a pusztában?”

az embereket", mert ő csupa szeretet és csupa irgalom!

Az Úr nyája mindig úton van: nem birtokolja az Urat; nem áltathatjuk magunkat azzal, hogy bezárhatjuk őt sémáink és stratégiai terveink börtönébe. A pásztorra ott lehet rátalálni, ahol az elveszett bárány van. Az Urat tehát ott kell keresni, ahol ő akar találkozni velünk, és nem ott, ahol mi akarjuk megtalálni őt! Más módon nem lehet egésszé tenni a nyáját, csakis úgy, ha követjük a pásztor irgalmassága által kijelölt utat. Miközben keresi az elveszett bárányt, arra készteti a kilencvenkilencet, hogy ők is vegyenek részt a nyáj újraegyesítésében. Akkor nemcsak a vállon vitt juh, hanem az egész nyáj követni fogja a pásztort a házáig, hogy ott együtt ünnepeljenek a „barátokkal és szomszédokkal".

Gyakran kellene elmélkednünk erről a példabeszédről, mert a keresztény közösségben mindig hiányzik valaki, aki elment, és a helye ott áll üresen. Időnként ez elbátortalanít minket, és elhiteti velünk, hogy ez egy elkerülhetetlen veszteség, egy gyógyíthatatlan betegség. És ekkor az a veszély fenyeget minket, hogy bezárkózzunk az akolba, ahol többé nem bárányszag lesz, hanem a bezárkózás áporodott bűze. Nekünk, kereszténynek nem szabad bezárkóznunk, mert büdösek leszünk a bezárt dolgoktól. Soha! Ki kell lépnünk, nem szabad magunkba zárkózni, a mi kis közösségeinkbe, az egyházközségbe, nem szabad magunkat „igazaknak" tartani! Ez akkor történik, ha kifogy belőlünk a misszionáriusi lendület, amely arra késztet, hogy találkozzunk másokkal. Jézus látásmódja szerint nincsenek véglegesen elveszett, hanem csak megtalálandó juhok. Ezt jól meg kell értenünk: Isten számára senki sincs véglegesen elveszve. Soha! Isten az utolsó pillanatig keres minket. Gondoljatok csak a jó latorra, Jézus látásmódja szerint senki sincs véglegesen elveszve! Következésképp a perspektíva egészen dinamikus, nyitott, ösztönző és kreatív. Arra indít, hogy kilépjünk, keresésbe kezdjünk, elinduljunk a testvériség útján. Semmilyen távolság sem tudja távol tartani a pásztort; és egyetlen nyáj sem mondhat le egyetlen testvérről sem! Megtalálni az elveszettet, ez a pásztor és Isten öröme, ugyanakkor az egész nyájé is! Mindannyian az Úr irgalmassága által megtalált és egybegyűjtött juhok vagyunk, akik arra kaptunk meghívást, hogy vele együtt az egész nyájat egybegyűjtsük! ■

„Gyakran kellene elmélkednünk erről a példabeszédről, mert a keresztény közösségben mindig hiányzik valaki, aki elment, és a helye ott áll üresen. Időnként ez elbátortalanít minket, és elhiteti velünk, hogy ez egy elkerülhetetlen veszteség, egy gyógyíthatatlan betegség. "

Angyalok 2.

A sorozat előző részében általános angyalteológiával foglalkoztunk. A mostani részben a segítő és őrangyalokról olvashatnak.

Adolf Rodewy SJ könyve alapján írta: Endrédy Balázs

Az Ószövetség Lót történetével mutatja be az angyalok segítő és mentő szolgálatát. Isten elhatározza, hogy Szodoma városának el kell pusztulnia, megbízásából két angyal közölte Lóttal Isten tervét, és felszólította azonnali menekülésre. Lót habozott, mire a két angyal megragadta őt és családját, és kivezették őket a városból. Azt az utasítást adta nekik, hogy ne nézzenek hátra. A feleség nem hallgatott az angyalok intelmére, ez lett a veszte (Ter 19,1). Jákob álmot kapott, amikor Ézsau elől menekült. Létrát látott, amelyen *„Isten angyalai le- és fel jártak”* (Ter 28,13). Mozgásuk azt is jelezheti, hogy a földről Isten elé viszik az emberek imáját, és viszonzásul Isten ajándékait hozzák le. Az Ószövetségben találkozunk Ráfael és Tóbiás történetével is, amikor szintén a segítő angyal képe jelenik meg. Így az Ószövetség embere az láthatta az angyalokban, hogy utakat egyengetnek és akadályokat hárítanak el. Az Újszövetségben is az emberek támogatói az angyalok: hajótörésekor egy angyal bátorítja Pált: *„Ne félj!”* (ApCsel 27,23). Számos példa igazolja tehát, hogy az angyalok valóban segítenek az embereknek. De az őrangyalok esetén egy adott személy állandó segítőjére gondolunk. Nem dogma, hogy minden embernek megvan a maga őrangyala. Az őrangyal elnevezés a zsoltár következő gondolatára vezethető vissza: *„elküldi angyalait hozzád, hogy őrizzenek minden utadon. A kezükön hordoznak majd téged, nehogy kőbe botoljék a lábad”* (Zsolt 91, 11-12). Itt még angyalok sokasága áll készen a védelmünkre, de az Újszövetségben Jézus (az előbb már részben idéztük) így tanít, hogy ne botránkoztassuk meg a kicsinyeket, mert: *„angyalaik az égben szüntelenül látják mennyei Atyám arcát”* (18,10). Máskor (Mt 11,25) „kicsinyeknek” nevezi Jézus azokat, akik gyermeki alázattal vetik alá értelmüket az isteni kinyilatkoztatásnak, tehát a „kicsinyek” közé sorolja nemcsak a kiskorú gyerekeket, hanem mindazokat, akik hisznek benne. Ebből vonhatjuk le azt a következtetést is, hogy minden hívőnek van őrangyala, még ha nem is dogma. Aquinói Szent Tamás részletesen kifejti az őrangyalokról szóló tanítást: *„Fölöttébb célszerű, hogy az erős támogassa a gyengét, a szilárdan álló az állhatatlant. Ezért úgy illik, hogy az angyalok segítsék az embereket törekvésükben a végső cél elérésére. Mégpedig minden embert külön angyal. Ésszerű feltételezés, hogy amint Isten világot kormányzó tevékenysége minden emberre kiterjed, úgy minden egyes ember védelmére külön angyal áll mint az isteni világkormányzás szolgája.”* A dúsgazdagról és a szegény Lázárról szóló példabeszédben ezt olvashatjuk: *„Történt, hogy a koldus meghalt, és angyalok Ábrahám kebelére vitték”* (Lk 16,22). Ez a szentírási hely arra enged következtetni, hogy az angyalok az örök boldogságra is elkísérnek bennünket. Erre utalhat a halottak napi könyörgés is: *„Istenem ne engedd, hogy szolgád lelke a gonosz hatalmába kerüljön. Ne feledkezzél meg végleg róla, hanem add, hogy szent angyalaid oltalmukba fogadják, és elvezessék a boldogság honába.”* ■

Felhasznált irodalom:

Adolf Rodewyk SJ: Akik fényben állnak

„Az Úr ugyanis Lélek; ahol az
Úr Lelke, ott a szabadság.”
(2Kor 3,17)